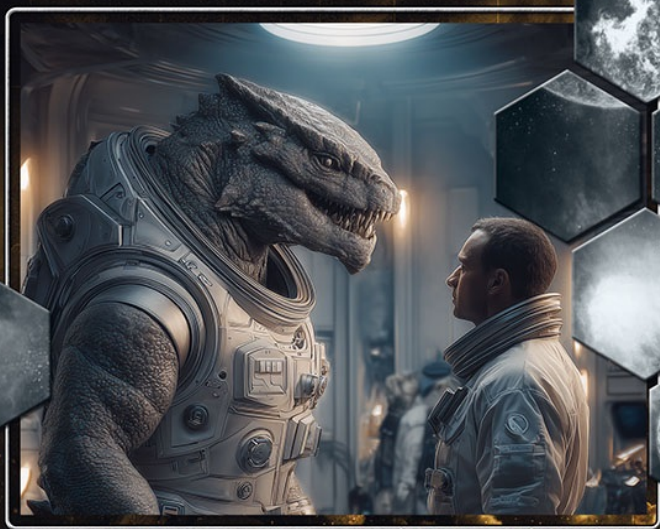

EVROPSKÁ SPACE OPERA

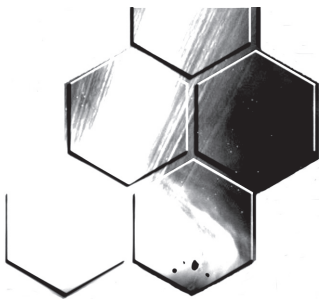
VYJEDNAVAČ

JAN HLÁVKA
LUCIE LUKAČOVIČOVÁ
JULIE NOVÁKOVÁ

CYKLUS
ŽÍRAVÉ DUŠE
KNIHA PRVNÍ

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková

VYJEDNAVAČ

Copyright © 2025 by Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-631-8

ISBN PDF: 978-80-7456-632-5

ISBN ePub: 978-80-7456-633-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-634-9

Jan Hlávka,
Lucie Lukačovičová,
Julie Nováková

Vyjednavač

Žíravé duše,
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: Metamorf

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Žíravé duše

1. Vyjednaváč

Ladislav Klimeš, Karel Doležal: Hrabání v popelu *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

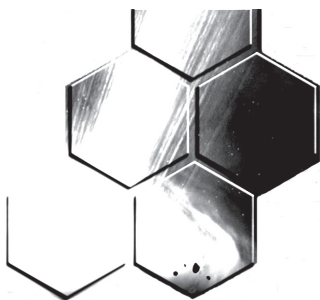
Richard Šusta: Válka memů

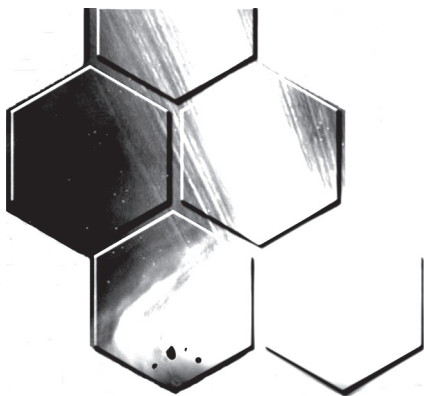
1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. Memy bitvy

** připravujeme*

Část první

DAR, KTERÝ TĚ ZNIČÍ

Nenávidím Vivaldiho a ona to ví.

Když vcházím do její vnitřní svatyně a v šeru se mi do uší začínou linout první tiché tóny *Čtvera ročních dob*, ihned to vyvolá vzpomínky, které bych raději neměl, i chuť otočit se a zamířit pryč. Možné samozřejmě není ani jedno, a tak sehnu hlavu v portálu, projdu a nechám jej, aby se za mnou tiše zavřel.

Vnitřní svatyně je malá. Oválná místnost neměří na délku víc než deset *qadů*, a přitom její dobrou polovinu tvoří voda. Podlaha z nepravidelných dlaždic z přírodního kamene, který byl nepochybně astronomicky drahý, plynule klesá do jezírka jemně se vlnící vody. Vysoký strop je křišťálově čirý, takže se na vodní hladině pod ním zrcadlí hvězdy. Jediný nábytek je stolek z temně rudého dřeva dva kroky před hranicí hladiny. Stojí u něj dvě křesla, jedno určeno lidské postavě. Bez vyzvání si sednu. Na stolku je láhev jantarové kapaliny a dvě sklenice. Naliji si, sevru mezi prsty spodní část, neuzpůsobenou lidské ruce, a upiju.

Samozřejmě mě nechá čekat. Vždycky mě nechá čekat, ale to nevadí. Pozvání do vnitřní svatyně jsem nedostal půl roku, což znamená, že se děje něco vážného. Mám několik tipů, co to může být. Přemýšlím o nich, zatímco upíjím hořkosladkou šťávu z kořene *wigu*, snažím se ignorovat Vivaldiho i nervozitu. Pozoruji odlesky tančící na vodní hladině, dokud se voda nezavlní silněji.

Vyklouzne z ní s nenucenou elegancí dravce. Ze štíhlých ramen jí stéká voda, zatímco kráčí ke stolku. Třpytivě zelené šupiny na jejím hrdle a spáncích září jako smaragdy. Černé oči bez duhovky upírá na můj obličej.

Měl bych ihned vstát. Uklonit se, zůstat stát s hlavou sklopenou, dokud nedojde ke svému křeslu nebo mi nedovolí něco jiného. Rozhodnu se vyzkoušet hranice, jako to poslední dobou dělám až příliš často, a spokojím se s hlubokým kývnutím.

Neřekne nic. Dlouhou rukou s prsty opatřenými plovací blánou a drápy, kterými by mi mohla jedním švihem rozpárat hrdlo od ucha k uchu, si odtáhne křeslo a posadí se. Pružné, umělecky spletené pruty, které ho tvoří, zavržou. Ocas si nenuceně ovine okolo levé područky, stejně jako to dělá vždycky.

Díváme se na sebe a ticho se táhne ještě šest nádechů, než promluví. Sametový hluboký hlas se mi ozve v uších i myslí současně.

„Slyšela jsem, že jsi odmítl nového služebníka, Grahame.“

„Ano, Matko,“ odpovídám a něco ve mně se zachvěje. Tohle téma se dalo čekat, ale rozhodně z něj nemám radost.

„Proč, Grahame? Ani ses s ním neseznámil.“

„Je to bezpečnostní riziko, Matko. Vystačím si sám.“

Snažím se, aby to neznělo tak, že její odměnou pohrdám. Abych nepřipomněl, jak to skončilo posledně. Abych nemusel přiznat další a mnohem víc skutečné důvody, proč se té vyhlídky

bojím, proč mě myšlenka na neomezenou vládu nad něčím životem, gdanským nebo lidským, od jisté doby tolik děsí.

„Nuže dobrá, Grahame.“

Tenké bledé rty se jí na okamžik pohnou a odhalí perletově bílé, ostré zuby. Odvrátí pohled stranou a já už téměř vydechnu úlevou, že se předmět hovoru změní.

Pak se mi zničehonic obrátí žaludek.

Je to jako prudká závrať spojená s nevolností, pocit *odtržení*. Škubnu rukou, málem porazím sklenici před sebou a zadívám se na desku stolu. Proužky dřeva tvořící povrch.

Strhnu pohled stranou. Šedý a modrý kámen podlahy.

Blikající světla na vlnkách.

Tiché tóny *Jara*.

Vlhký vzduch v plicích.

Zaostřit pozornost na něco a vzápětí na něco jiného jako rychlé otáčení knoflíkem rádia. Střídám myšlenky, jak nejrychleji dokážu, a současně se snažím nevnímat, nemyslet, nesoustředit se na nic jiného. Pocit odtržení sílí. Je jako kladivo bušící v hlavě. Táhne mě ven z vlastního těla a svět šedne v mlze.

– lesk sklenice –

– zvuk hudby –

– vlnky vody –

– barva kamene –

Svírám rty, ze všech sil se snažím nesténat, ani se nepohnout, jenom nepolevit, nepovolit, nenabídnout mezeru. Rychleji... rychleji!

– sklenice –

– stůl –

– kámen –

– bolest –

A pak je najednou po všem.

Pocit se vytratí, jako by někdo otočil vypínačem, a já se snažím popadnout dech. Cítím stružky potu stékající mi po zádech. V ústech mám palčivé hořko. Kdybych se teď napil, zaručeně by následovalo zcela trapné faux pas podle lidské i gdanské etikety.

Když vytahuji z kapsy hedvábný kapesník, abych si otřel slzy, ruka se mi třese. Snažím se zklidnit dech, ale i když se mi to podaří a konečně vidím, podívat se do těch černých očí znovu nedokážu. *Matčina vůle je příliv a ten nikoho neprosí.* Toto gdanské rčení znamená mnohem víc než vyjádření poslušnosti.

„*Pokud ode mne chceš něco vědět, Matko,*“ vypravím ze sebe, „*stačí se prostě zeptat.*“

„*Dobrá. Proč toužíš po zapomnění, Grahame?*“

Záchvěv paniky. Pokud neodpovím, nejspíš začne znovu, a podruhé už se ubránit nedokážu. Skončím stejně jako plno dalších přede mnou, ale proč? Přece jsem si vedl dobře!

„*Nevím, Matko,*“ zoufale sáhnu po snad nejméně špatné odpovědi. „*Prozkoumám své myšlenky... abych na to přišel.*“

Drápy jemně zavržou na dřevu.

„*Budiž. Udělej to a buď pečlivý. Slabost si teď nemůžeš dovolit. Čeká tě nový úkol, Grahame.*“

Takže přece jenom jde o něco víc než tohle. Zaplaví mě aspoň krátká úleva.

„*Kde, Matko,*“ donutím se zvednout k ní pohled.

„*Systém Halis. Ostatní účastníci byli uvědoměni, jednání začne za dva týdny. Povedeš ho mým jménem. Odměna bude výjimečná.*“

To přirozeně znamená, že i trest za případné selhání bude výjimečný. A tahle *předehra* mě měla ujistit, jak vážné to je. Věci dávají opět smysl a pocit úlevy zesílí. Hluboce přikývnu.

„*Nezklamuj mě, Matko.*“

„*To doufám, Grahame. To je vše.*“

Vstane z křesla, otočí se a zamíří nazpět do vody. Sedím, dokud se za ní hladina nezavře, jen abych získal čas a měl jistotu, že dokážu jít rovně. Respekt u stráží a členů domu se získává pomalu, bylo by hloupé ho ztratit. Každý občas prohraje – důležité je nedat najevo slabost ani ponížení. Nakonec dokážu vstát a projít dveřmi, aniž bych vrávoral, zachovat *správný* výraz celou cestu zpět do svých komnat. Vyprovází mě Vivaldi, kterého po dnešku určitě nebudu mít radši.

Vím, že detaily nadcházejícího úkolu už mi byly doručeny.

Ze všeho nejdřív se ale musím vyzvracet.

*

Lidské skokové lodi jsou plné vybavení, které má skok pasažérům co nejvíce zpříjemnit: pohodlných masážních křesel, sedativ a halucinogenů na míru, virtuálních zábavních programů, speciálně uzpůsobených tělocvičen. Na gdanské lodi bych se cestou na Halis mohl spolehnout leda na alkohol. Ten bych celkem uvítal, kdybych si ovšem nepotřeboval oprášit novoarabštinu. Na jednání samozřejmě budou přítomni tlumočníci, ale spoléhal by se na ně jen blázen. Podstrčený tlumočník „překládající“ ve skutečnosti něco úplně jiného, než se u jednacího stolu říká, je sice otřepaná, ale stále občas používaná finta.

„*Pasažéři Vítězství na prahu zničení, dostavte se ihned do hlavního sálu,*“ zazní zničehonic ze stěn, zatímco s lidským AI konverzačním společníkem celkem obstojně rozmlouvám o díle Khalila Mutrana. Můj přízvuk i řečnická pohotovost už jsou skoro na úrovni, které jsem hodlal dosáhnout. Vyrušení je nevíтанé, ale vzápětí se zarazím. Loď ještě zdaleka nemůže

být u cíle. Takže jde o něco mimořádného a jedna možnost se samozřejmě nabízí.

Neotálím.

Podezření se potvrdí ve chvíli, kdy spatřím konstrukci ve tvaru sklopeného písmene H a kruhovou nádobku na třínožce, okolo níž jsou úhledně seřazeny destičky se znaky pokryté měkkou pryží. Nechybí tyč s patkou na konci, která jde do rubové strany destičky dokonale zasunout. Jeden pomocník nalévá opatrně do nádržky růžovou kapalinu, zatímco dva strážní spolu s lodním vykonavatelem přivádějí provinilce.

Na palubě *Vítězství na prahu zničení* cestují coby pasažéři i lidé. Vždy tomu tak je, obyčejní turisté, kteří se touží doma chlubit tím, že letěli lodí *těch krvelačných ještěřů*. Gdanské posádky takovými pohrdají ještě víc než ostatními, pokud to tedy vůbec jde. Ušklíbnu se při myšlence, že teď uvidí něco, na co zaručeně nezapomenou.

Strážní ke konstrukci poutají provinilce – podle znaků na kovovém límci, jeho jediném oděvu, technika ve strojně. Snaží se tvářit statečně, ale šupiny na hrdle má zešedlé strachem. Lodní vykonavatel bere do ruky tyč, nasazuje ji na první destičku a zvolna ji namáčí do nádržky. Zvedne ji v téměř obřadním gestu, pomalu obejde konstrukci a přitiskne ji technikovi na kůži pod pravým ramenem.

Chvíli se neděje nic. Pak se objeví trocha kouře, jak se kyselina začíná prožírat tvrdými šupinami, a technik sebou poprvé zaškube. Vykonavatel se tím nedá vyvést z míry a pokračuje. Strídá destičky, namáčí jednu po druhé a přidává znaky na obě strany technikových zad. Viditelně má praxi – tiskne je tak akorát, aby kyselina nezačala stékat, držela se v ranách a pronikala do hloubky pomalu. Po třetím nebo čtvrtém znaku začne technik vrískat vysoko posazeným hlasem připomínajícím pláč

terranské kočky. Po osmém už jen bezvládně visí a ze zad se mu kouří, zatímco sál plný odporný pach. Bez problémů přečtu obě řady znaků, nalevo i napravo.

Nedbalý.

Podlý.

Tenhle technik se zjevně dopustil něčeho, co mohlo ohrozit chod lodi nebo bezpečnost posádky, a pak se pokusil přestupek zatajit nebo svést na někoho jiného. Druhý přečin byl podstatně horší než první a také si všimnu, jak lodní vykonavatel drží destičky se znaky slova *Podlý* přitisknuté o trochu déle.

Odtrhnu zrak z provinilce a zadívám se na publikum. Gdanská posádka působí spíš zklamaně – rozhodně očekávali větší výdrž. Lidští pasažéři, tedy ti, co už nezmizeli, vypadají všichni do jednoho zhnuseně a zděšeně. Samozřejmě postřehnu i pohledy mým směrem, pohledy a nevyslovené otázky.

Jak se na to může tak klidně dívat?

Ono se mu to snad líbí?!

Právě teď je mi to jedno. Neuhnu pohledem, ani když technik se zachrčením ochabne a pod konstrukcí se začne zvětšovat louže nažloutlé kapaliny. Koneckonců příště můžu v podobné roli skončit já. Jen určitě nevyvážnu tak snadno.

Přesto později, když ležím ve své kajutě a dívám se do nízkého stropu, znovu začnou na povrch vyplouvat vzpomínky.

*

„Jak se vlastně řekne gdansky dárek?“

Alison Walenderová si dlaní podpírala tvář a já si na oplátku vychutnával pohled na její obličej. Na křivku ramene a štíhlé paže, na ňadro diskrétně zahalené příkrývkou. Byla to studentka, jedna z asistentek spojené lidské delegace na jednání v Alkru.

To už bylo za námi, přišel čas bavit se a ona si z nějakého důvodu přišla pro zábavu ke mně. Nebyla to první žena, kterou jsem měl, a zpočátku jsem od toho nic víc než zábavu ani nečekal. Stačilo ale pár dnů a její společnost ve mně začala probouzet zvláštní neklid. Pocit, že by tentokrát mohlo jít o něco víc. Rozhodně z Alisoniny strany – a možná, jen *možná* i z té mé.

„Daf,“ odpověděl jsem. „Ale to slovo samo nic neznamená, je to jenom kořen. Aby dávalo smysl, musí se k němu přidat předpona definující předpokládaný účel. Třeba *heradaf* je dar na usmířenou za předchozí nezdvořilost. *Koradaf* je nákladný dar mající zapůsobit na obchodního společníka nebo rivala. *Reiksdaf* je dar s cílem citově si naklonit partnera... z lásky, dalo by se říct.“

Nechal jsem tu narážku viset ve vzduchu, ale Alison jen narkčila obočí. „*Banasdaf*?“

Zamračím se. „To je dar vedoucí ke zkáze.“

„Cože?“ překvapeně se na mě zadívá. „Myslíš něco jako trojský kůň?“

„Ne. Trojský kůň by byl *sfekdaf*, dar otevírající cestu pro útok. *Banasdaf* je něco, co dostaneš, máš z toho radost a ne všimneš si, že tě to ve skutečnosti ničí. Jako... jako když dáš narkomanovi celou bednu drog.“

„Aha,“ zatvářila se pobaveně. „Tak on mě chtěl nejspíš urazit.“

„Kdo?“

„Jeden z těch gdanů v delegaci... toho Modrého domu, nebo jak si říkají. Prohlásil, že jsem *banasdaf* své matky.“

„To řekl veřejně?“

Něco v mém hlasu způsobilo, že se Alison přestala usmívat. „Ano. Myslela jsem, že to byl nějaký oplzlý vtíp. Ostatní... to pobavilo.“

„Kdyby to šlo, měla jsi ho na místě zabít. Nebo mu aspoň zlomit nohy.“

Zírala na mě se šokem ve tváři. „Ty... tohle nemyslíš vážně, Grahame! Ty bys to udělal? Zabít nebo zmrzačit někoho... kvůli pitomé nadávce?“

Chtěl jsem odpovědět. Pokusit se jí vysvětlit, že mezi gdany neexistuje žádná *pitomá nadávka*, a pokud se týká matky, pak už teprve ne. Ten z Modrého domu skoro určitě neznal odlišnosti lidské biologie ani společenské souvislosti, ale o to víc si zasloužil trest – urazil Alison, jako by byla gdan.

Vidím, jak se dívá na můj obličej a nachází tam něco, co ji děsí.

Slézá z postele, rychle se obléká. Neřeknu už nic, dokud nevyjde ze dveří kajuty.

*

Zkoumám své myšlenky, Matko. A vidím první krok do hlubin.

*

Poslední uhlazení tuniky. Nasadit přívětivý úsměv. Nesmí chybět drobné vrásky kolem očí, dílo lehce upraveného dermálního regenerátoru. Uvolněný postoj. Pečlivě zvolená drobná známka nedokonalosti: jediný pramen vlasů padající do čela.

Zahlédnu svůj odraz ve zbroji jednoho z mých společníků. Vše je, jak má být.

Dveře přechodové komory se s tichým zasyčením otevřou.

„Vítejte na palubě *Věčného lotosu*, ctihodný Grahame z Rubínového domu.“ Sám správce stanice mi po předpisovém oslovení věnuje ještě uctivé pokývnutí. Jeho tunika je bohatě

zdobená motivy z arindské historie. Spolehlivě rozpoznám každý z nich. Stejně tak mi neujde jeden zlatý a jeden stříbrný pásek zapletený v jeho vlasech – znaky, že žije nebo žil jen s jedním dalším partnerem a má jednoho dospělého potomka.

„Děkuji vám za uctivé přivítání, lorde Sarasti,“ také skloním hlavu. Koutkem oka zahlédnu, že ani jeden z mých gdanských společníků tak neučinil.

Hodný polda, zlý polda – nejstarší taktika ze všech.

Po krátké nezbytné výměně zdvořilostních frází nás Sarasti zavede do našich kajut. Nenacházejí se příliš daleko od přechodové komory, kterou jsme vstoupili, a tak nám cesta nedá příležitost dobře si prohlédnout stanici. Úmysl? I tak si ale mohu povšimnout známek opotřebení a nedostatečné údržby pod vším novým pozlátkem a dekoracemi. Téměř nezřetelná vůně jasmínu se snaží maskovat zažraný pach spálených obvodů.

„Prosím, udělejte si zde pohodlí. Vzdušnou vlhkost jsme přizpůsobili gdanským preferencím a kajuta má vlastní bazén. Staniční síť vám zodpoví jakékoli dotazy a zabudované tiskárny obstarají běžné předměty, ovšem kdybyste cokoli potřebovali, budu vám plně k dispozici. Stačí požádat síť, aby mne zkontaktovala,“ Sarasti znovu uctivě pokyne. „Přijměte také, prosím, pozvání na formální večeři s obchodní delegací Medina Industries dnes v jedenadvacet hodin staničního času. Budou se podávat i vybrané gdanské speciality.“

Sebeovládání mi zabrání zdvihnout obočí. Gdanské speciality tady? Buď jde o šikovný způsob, jak „nevinně“ urazit naši delegaci, nebo si šéfkuchař doopravdy věří.

„Bude nám potěšením,“ odpovím s úsměvem.

Síť okamžitě požádám o plán stanice a vyrazím na průzkum. Gdany zanechám v kajutě; teď je čas na nenápadnost.

Věčný lotos se snaží tvářit okázale, ale pod oslňujícím zevnějškem jsou všude neklamné známky úpadku. Někdejší vrchol sektoru závisel na obchodních trasách, které se však kdy si po válce s gdany změnil. Paradoxně mu pomohlo selhání terraformace blízkého měsíce Quartzu, ale i tak se stal pouhou turistickou zastávkou a bude se propadat stále hlouběji, pokud nedojde k dramatické změně. Jeho budoucnost visí na výsledku jednání a posádka to dobře ví. Cítím na sobě jejich pohledy všude, kudy procházím. Překvapí mne však pohledy běžných pasažérů. Až příliš mnoho jich naznačuje, že mne poznávají, přestože loď přiletěla před pár hodinami a jednání ještě nezačalo. Rozšířil někdo zprávu o mé přítomnosti úmyslně předem? Nebo jsem už vážně tak *proslulý*? Neubráním se pocitu ponuré ješitnosti – proslulý jako zrádce lidstva. A velká hádanka, pochopitelně – co čekat od člověka vychovaného gdany?

Zato oni hádankami nejsou: Podle ornamentů na šatech a špercích mají hosté a vedení kořeny na Arindu, jedné z prvních lidských kolonií osídlených ještě pomalými hibernačními loděmi. Většina zjevně pochází z Nové Hellas, největšího měsíce plynného obra Balhut, kolem nějž obíhá i stanice. Tamní polární záře i pohostinnost místních jsou proslulé a lákají návštěvníky z celého sektoru. Když si mě po očku prohlíží, působí zvědavě, ale nic víc. Zato většina pomocného personálu pochází z jiného měsíce – Quartzu, o němž budeme prakticky bez jejich zapojení rozhodovat. Ti se tváří zcela jinak. V jejich pohledech vidím hořkost, někdy i nenávisť.

Aspoň ale na první pohled poznám, na koho si dávat pozor. V některých lidských jazycích se říká, že mnozí lidé nosí srdce na dlani nebo že v nich můžete číst jako v otevřené knize. Arindu takhle na rozdíl od většiny starších lidských kultur nosí

svůj život. Pokud znáte místní styl oblékání, šperky a dějiny, snadno zjistíte základní životní milníky lidí pouhým pohledem na ně. Možná to pokládají za výhodu, za zdroj míru a harmonie. Možná si ani neuvědomují, jak moc to usnadňuje práci někomu, kdo by toho chtěl zneužít.

Tím lépe pro mě.

Do kajuty se vrátím právě včas, abych se před večeří převlékl.

„Měl bys studovat podklady, ne vyrazet na procházky,“ zavrčí Fchaš, hlavní správce bezpečnosti delegace a můj strážce. *„Matka o tom uslyší.“*

Je skoro o hlavu vyšší, ale dívat se na někoho spatra nezávisí na výšce. Právě takový přezíravý pohled mu věnuji. *„Shromažďuji informace. Matka se mnou bude spokojena.“*

Fchaš poodhalí ostré zuby. Nenávidí mě víc než většina gdanů a důvod je osobní: Všichni bratři z jeho snůšky zemřeli ke konci války. Je zcela jedno, kolik dohod dokážu pro dům vyjednat. Kdyby mohl, zabil by mě bez váhání, ale neuhnu pohledem. Do jeho očí se dokážu podívat beze špetky strachu.

„Věřím, že mezitím jsi dokončil prohlídku kajut, času jsi na to měl více než dost,“ pravím klidně. Chce něco odseknout, ale další větou mu zarazím slova v hrdle.

„Mimochodem, zvláštní, jak dobře si právě ty rozumíš s lidmi.“

Škubne sebou a šupiny na hrdle mu zřítalí.

„To je lež!“ zasyčí a já mávnu rukou ke dveřím.

„Běž se projít po stanici, Fchaši. Zeptej se, co si tam o mně myslí – a to nemluvím o lidské delegaci. Hodně z nich mě nenávidí úplně stejně jako ty. Můžeš si s nimi sednout, popít a vyměnit si názory. Najdeš nové přátele, Fchaši.“

Roztřeše se – napůl vztekem, ale i strachem, že bych mohl

mít pravdu. Nedokáže odpovědět, takže se jen rychle otočí a zmizí. Dívám se za ním, ale radost z vítězství je pomíjivá.

Už jen dva roky. Pokud do té doby neudělám fatální chybu, pak můj kontrakt u Rubínového domu skončí. Dluhy budou splaceny, dveře otevřeny. Nebo by aspoň měly být.

Ale opravdu věřím, že mne Matka nechá prostě odejít? Nebo tomu jen chci věřit?

A pokud ano, co udělám pak?

*

Podruhé jsem Alison Walenderovou viděl čtyři roky po našem seznámení. Už nebyla asistentkou, ale zástupkyní šéfa delegace vyjednávající o práva na archeologické vykopávky na Elurijských světech. Třebaže její strana nabídla vyšší cenu, eluriané nakonec kývli gdanům, s čímž jsem měl něco málo společného. Vlastně víc než jen málo. Alison to věděla, a když jsme se sešli poslední noc před odletem v diskrétní čajovně, s nádechem ironie zvedla svoji misku k připitku.

„Na Grahama, vyjednaváče Rubínového domu a nejproradnějšího parchanta na téhle straně galaktického středu.“

„Neudělal jsem nic nečestného,“ namítl jsem s úsměvem a sedl si vedle ní. Alison pořád s mírně kyselým výrazem přikývla.

„Ne, jistě. Ty soubory s dokumenty o vydrancované krajině na Zemi se do schránky předsedy elurijské Rady dostaly určitě pouhou náhodou. Co na tom, že byly dvě stě let staré. Pro eluriany je jejich příroda nejcennější poklad a jenom pomyšlení, že tam po lidech zbude přeoraná pustina... no, slušný výkon. Doufám, že jsi na sebe pyšný.“

Pokrčil jsem rameny. „Nebylo to nic, co by neudělal i tvůj

šéf, kdyby měl tu možnost a napadlo ho to. Tak se ta hra hraje. Můžeme si tedy dát čaj jako dva staří přátelé, anebo si vyměňovat sarkastické poznámky. Osobně bych mnohem raději to první.“

Zadívala se na mě s bradou podepřenou dlaní a její výraz se změnil z dotčeného ve zvědavý.

„Víš, že jsem o tobě hodně přemýšlela, Grahame? Tenkrát, když jsme se viděli naposledy – a pak znovu. Dokonce jsem si o tobě zjišťovala pár věcí.“

„Co?“ usmál jsem se a zvedl ke rtům hliněný hrneček. „Jak mě matka, válečná hrdinka, prodala nepříteli, který ze mě vychoval zrádce lidské rasy? Mám za to, že ten příběh zná kdekdo.“

„Vím o tvojí nemoci.“

Alison to řekla klidně, ale moje ruka sebou škusbla. Když jsem nedopitý hrnek pokládal zpět, rozhodně jsem už neměl chuť na úsměv.

„A co má být? Pokud to chceš k něčemu použít, je trochu pozdě. Moje matka... moje *biologická* matka je deset let mrtvá. Cokoliv o ní rozhlásíš, jí nebude vadit, a mně –“

„No tak, Grahame!“ přerušila mě dotčeně. „Já žádné... gdanské hry nehraju! Nechci tě vydírat, i kdyby bylo čím. Jenom... se to snažím chápat. Tedy, chápu tvoji matku. Bylo ti pět, když ti našli tu nemoc. Zbývalo by ti pár měsíců a gdanové byli tenkrát v biotechnologii o dvě století napřed. Bylo logické požádat je o pomoc, ale *prodat* jim tě? Byla to nějaká zvrácená pomsta? Za to, co jim tvá matka udělala za války –“

„Ne. Byla to čest.“

„Čest?!“

„Má biologická matka,“ blesklo mi hlavou, jak dlouho jsem vlastně nevyslovil její jméno, „se s ničím moc nepárala. Některé její akce, zametené za války pod koberec, by za jiných okolností

skončily před soudem jako válečné zločiny. Na gdany to udělalo dojem. Mezi domy je běžné, že po válce přebírají do péče děti významných nepřátel jako rukojmí pojišťující spojení a výraz uznání protivníkovi. Kdokoliv jiný by odešel s nepořízenou... nebo by neodešel vůbec. Nešlo o pomstu, ne z jejich strany. Prostě uzavřeli smlouvu – mé vyléčení výměnou za třicet let mého života.“

„To nebyla smlouva, ale vydírání. Vydírání a otrokářství.“

V očích měla soucit a v hlase pobouření, úplně stejné jako tenkrát tu noc v mé posteli, a já se musel znovu usmát.

„Je to zvláštní, nemyslíš? Lidé pořád mluví o toleranci a respektu k jiným kulturám. Jaká je ale skutečnost? Nemají problém tolerovat jinou barvu pleti, to, jestli má někdo chlupy nebo špičaté uši, jestli chodí oblečený v kůži nebo zakrytý palmovým listem. Ale to je jenom pozlátka. Povrch. Skutečná tolerance znamená snést u druhých i něco, s čím nesouhlasíme, co se nám dokonce hnusí. Tělesné tresty. Otrokářství. Zabíjení pro urážky. Gdanové jsou možná krutí, ale aspoň předvídatelně. Drží se svého pohledu, ale nevnučují ho. Zato lidé pořád soudí druhé podle sebe, snaží se jim vnutit svou morální optiku a diví se, co z toho pak vzejde.“

„Jenomže ty *jsi* člověk, Grahame,“ odpověděla bez váhání, pohled upřený na mou tvář. „Ta morální optika je i *tvoje*. Podle tebe je v pořádku pálit někomu za přestupky tělo kyselinou? Zabíjet podle nějakého mimozemského kodexu cti? Za osm let ta prokletá smlouva tvé matky vyprší. I kdybys ale dokázal zmizet dřív – chceš to vůbec? Nebo ti tenhle *gdanský život* vyhovuje? Pletichy, hry, balancování na ostří nože. Jsi tak sám, že je ti vlastně jedno, jak to dopadne, jestli tě zahrnou odměnami, anebo potrestají. Něco v tobě si užívá oboje a tohle něco tě zničí, Grahame. Víím, že ano... a je mi to líto!“

Rychle vstala, protáhla se kolem mě a odešla. Postřehl jsem, jak si ještě otírá oči. Bylo to na dlouhou dobu naposledy, co jsem ji viděl, ale ta slova se mi pak ozývala v hlavě až příliš často.

To jsem ještě nevěděl, co mě čeká, až se setkáme potřetí.

*

Zkoumám své myšlenky, Matko. A vidím nepokojné vody.

*

Paranoi není nikdy dost, a tak nevyužiji staniční tisk oděvů a vystačím si s vlastním. Večeře není oficiálně součástí jednání, takže se neodehrává v chráněné místnosti – minimálně štěnice a vševidoucí AI se dají očekávat v hojném počtu. Dlouhá vyšívaná vesta přes slavnostní tuniku odpovídá místním zvyklostem, ale nesnaží se kopírovat zdejší vzory.

Ke dveřím sálu dorazíme s nepatrným zpožděním, také dle místní zvyklosti. Ohlásí nás sám správce stanice. Uvnitř už jsou jiní hosté, ale druhá delegace zatím nikoli.

Sotva si od číšníka vezmu sklenku, dveře se opět otevrou a lord Sarasti ohlásí příchod obchodní delegace Medina Industries.

Trojice lidí má na sobě stříbrošedé a temně modré obleky střižené podle nejnovější terranské módy. Od pohledu nejsou místní. Doprovází je mladá žena s rysy typickými pro arindu, oděná ve spíše terranském stylu, ale s místními vzory vyšitými na jinak jednoduchých tmavých šatech. Pokud se nedopustila hlubokého faux pas a nepřivlastnila si vzory, které jí nepřísluší, její rodina patřila mezi první vlnu kolonistů v soustavě a usadi-

la se na Quartzu. Není divu, že pracuje pro terranskou korporaci. Terraformace na Quartzu za sebou zanechala jen spoušť konvenčně využitelnou nanejvýš k nikterak výhodné těžbě – o což delegaci nejspíš jde. Tehdy jí muselo být tak sedm, možná deset let.

Vlasy má prosté: žádní partneři ani potomci, pokud dodržuje i tyto tradice.

Přelétnu pohledem zpět na její spolence, právě ve chvíli, kdy je Sarasti formálně představí.

„Stéphanie Celeste Auclairová, vedoucí akvizice zdrojů Medina Industries.“ Starší žena se rozhlédne po přítomných a téměř neznatelně pokývne. Vlasy stejného stříbrného odstínu jako oblek má krátce zastřižené. Její oči jsou ocelově šedé a chladně hodnotící. Kolem úzkých rtů má přísné vrásky.

„Reyden Jesus Matias, právní poradce.“ Muž po její pravici je drobnějšího vzrůstu a přívětivých až bodrých rysů. První dojem ale klame; o jeho práci jsem se už doslechl z jednání o přístup k soustavě Wolszczan-Frail. Griloval druhou stranu tak dlouho, až se vzdala veškerých nároků na území. Šeptalo se o špinavé hře, ale nikdo se neodvážil takové podezření vyslovit otevřeně.

„Sjolle Peter Brouwer, zástupce finančního ředitele Medina Industries.“ Druhý muž je naopak vysoký, se širokými rameny a nečitelným výrazem. Nepůsobí přísně či přátelsky; jeho tvář je jako prázdný list čekající na popsání. Může kvůli tomu vypadat neinteligentně, ale tu možnost mohu rovnou vyloučit – v takovém případě by nebyl tady.

„Edith Pelamiová, tlumočnice,“ ohlásí Sarasti i mladou ženu po boku zbytku delegace.

Vypadá, jako by tu nejraději nebyla. Tváří se napohled neutrálně, ale těkající oči i drobné cukání svalů kolem nich ji

prozrazují. Není se čemu divit; bude se jednat o osudu jejího domovského světa a ona k tomu nemůže sama říct nic, jen tlumočit názory jiných. Že se jí některé určitě nebudou líbit, je hodně slabé vyjádření.

Lord Sarasti si odkašle, všichni ztichnou. Čas na formální úvod. Zástupce quartzské vlády dnes zjevně nedorazí, jinak bychom počkali. Okamžik se zamyslím, co to asi znamená. Snad snaha o úzkostlivou nestrannost?

„Dámy a pánové, shromáždili jsme se zde za účelem dojednání neomezených hospodářských i průmyslových práv na měsíc oficiálně označený jako Quartz. Dohoda bude uzavřena na dobu padesáti let, s možností prodloužení o dalších dvacet v případě, že smluvní strany neprojeví námitky. Nechť poctivý obchod přinese zasloužený blahobyt všem, kdo jsou obdařeni moudrostí!“

Tradiční formulku následuje potlesk. Usmívám se, ale v duchu se ušklíbnu. Dojednání neomezených práv. Pěkný eufemismus pro vlastnictví celého světa i s obyvateli. Většina lidí na Quartzu nebude mít prostředky na to odletět, ať se tam ujme vlády kdokoliv. A stejně tak nikoho venku nebude zajímat, *jaká* ta vláda bude. Nad Quartzem zlomili všichni hůl, už jde jenom o to dostat z jeho mršiny, co se dá. Nový vlastník se skoro jistě nepokusí zpackanou terraformaci dokončit a nejspíš se ani nebude moc starat o postavení zdejších lidí. Bude mít v plánu nějaké *alternativní využití*, což může být cokoli, a pokud si to vyžádá nenápadnou genocidu, klidně to může dojít až tam. Tedy pokud by zisk stál *opravdu* za to – některé věci vypadají v reklamách a zpravodajství stále špatně.

Fchaš i Qreiša se od lidí drží dál a až na formální pozdrav s terranskou delegací se k nim nikdo nepřibližuje. Údajné gdanské speciality hrdě rozložené na stole nechávají zcela

nedotčené – drobná urážka hostitelů pro začátek, ale pocho-pitelná vzhledem k propastnému rozdílu oproti skutečným gdanským pokrmům.

Já mám být tím, kdo prolomí ledy. Počkám si na chvíli, kdy Brouwer stojí sám opodál, zatímco Auclairová a Matias tiše hovoří spolu, a s úsměvem k němu vykročím.

„Vyzkoušejte helioské pralinky, jsou výtečné,“ kývnu ke stolu s jídlem. „Nebo místní nakládané ryby, pokud nejste na sladké.“

„Nebo snad gdanské speciality?“ opáčí Brouwer chladně.

Pobaveně se ušklíbnu. „Upřímně řečeno, ty můžete s klidem vynechat. Šéfkuchař je očividně člověk.“

Brouwer se nadechne k odpovědi, ale přeruší ho zařinčení, zvuk skla padajícího na podlahu a přidušený výkřik. Rychle se otočím.

Stéphanie Auclairová stojí s rukama od těla a s výrazem šoku a znechucení zírá na zlatou tekutinu stékající jí po bezvadném stříbřitém saku. Podnos i skleničky se válí na podlaze a nad nimi se uklání mladý muž v úboru číšníka. Auclairová viditelně zuří a on koktá omluvy, ale v jeho očích nevidím provinilost ani strach, jen škodolibé uspokojení. To nevypadá na *pouhou* nehodu.

Podle lehce světlejší barvy pleti i vzorů na oděvu číšník pochází z Quartzu. Rychle se rozhlédnu a snadno najdu dva další. Jeden právě udělá směrem k Auclairové nenápadné gesto, rozhodně ne slušné. Bylo by to legrační, ale když se jim dívám do tváří, humor mne přejde. Začínají mě napadat další důvody, proč se tu zástupce quartzské vlády raději neukázal.

Postřehnu i výraz Edith Pelamiové – ona jediná vypadá skutečně vyděšeně.

Brouwer rychle zamíří blíž a já ho následuji. K místu incidentu

už přicupital i Sarasti, aby přidal i své pokorné omluvy. Číšník se tiše klidí a Stéphanie už spíše jen bezradně zírá na své sako. Podle vůně poznávám prvotřídní elurijskou medovinu – tu z něj dostane leda plasmometem. Auclairová nakonec posbírá svoji důstojnost a nasadí povýšený úsměv.

„Omluvte mne, pánové. Musím se převléknout,“ konstatuje suše a zamíří pryč.

„Neschopná pakáž,“ ucedí Brouwer účastně a já pozdvihnu obočí.

„Čí byl vlastně nápad vést jednání právě tady?“ nadhodím.

„Náš ne, ujišťuji vás,“ odsekne Brouwer, ale Matias se zamračí:

„Obáváte se bezpečnostních incidentů? Stanice přece má svůj personál. A vy také, jak vidím, pane Mendezi.“

Lehce naznačí do rohu, kde stojí Fchaš, který incident samozřejmě přešel s naprostým nezájmem. Nehybný, navlečený v kovově lesklém hrudním pancíři připomíná sochy prastarých rytířů vystavené na chodbách terranských hradů. Většinu přítomných převyšuje aspoň o hlavu a lidé si od něj stále drží odstup. Ze všech tří známých mimozemských ras působí gdanové na lidi nejohroživěji. Není to bez důvodu, a to nejspíš nikdo neví o Fchašově válečné minulosti – naštěstí. Přesto věnuji Matiasovi pobavený pohled.

„Fchaš není personál, ale člen delegace. A gdanové nemají žádná příjmení.“

„Ach ano, pravda – a vy přece jste gdan, že?“ prohodí Matias suše.

Přikývnu, tentokrát zcela vážně. „Člověk i gdan současně. Pro někoho je obtížné si to představit.“

Brouwer se zakaboní. Ta myšlenka se mu nezamlouvá. Nechce si to představovat. Měl jsem to říct jinak, ale nejspíš bych

se stejně nikam nedostal. Nevypadá to, že bych se mu zalíbil, a na tom, že jsem sám sebe pojmenoval gdanem, nesejde. A i kdyby nakrásně chtěl flirtovat, nejspíš by nebyl tak hloupý, aby se prořekl v něčem důležitém.

Zdvořile ukončím rozhovor a předstírám, že věnuji veškerou pozornost jídlu, zatímco pozoruji lidi. Auclairová se po chvíli vrátí v nových šatech, kolem ní a Matiase by ale mohla stát kamenná hradba a působili by přístupněji. Personál stanice kmitá kolem nás beze slov i bez dalších incidentů, ale tu nenávist v jejich očích sem tam zahlédnu stále. Pár hostů se baví, ovšem nepůsobí jako vhodné zdroje informací.

Takže zbývá Edith Pelamiová. Stojí sama v koutě se sklenkou v ruce. Vypadá opuštěně, zamyšleně... a smutně.

Téměř už k ní vykročím. Zachytí ale můj pohled, tváří jí přelétne něco mezi rozpaky a strachem a bezmála uteče. Nejspíš dostala instrukce nevybavovat se s protistranou. Budiž. Času na jiný přístup bude ještě dost.

Čekají nás dny, možná dokonce týdny přetahování v jednací síni, ale uvědomím si, že se těším. V posledních měsících jsem se nudil, jen sám se svými myšlenkami. Učil jsem se a zdokonaloval, ale neměl jsem o co a s kým soupeřit. Co jsou nepodstatné šarvátky uvnitř domu oproti rozhodnutím, která formují budoucnost celých planet či soustav?

Jeden z hostů jako by slyšel mé myšlenky. Zvedne sklenku k přípitku a ostatní kolem ho napodobí.

Na budoucnost!

Náhle mne znovu nepříjemně zamrazí.

*

„Na budoucnost,“ pozvedl jsem sklenku pallaské brandy.

„Neznámou, otevřenou, vzrušující budoucnost plnou příležitostí.“

Alison si tehdy nepřipila; jen si nepřítomně hrála se sklenkou v ruce. Už v té chvíli jsem měl tušit blížící se katastrofu. Možná jsem jen na chvíli zapomněl hrát hru.

„Jaké příležitosti v ní vidíš?“ ozvala se nakonec a teprve pak jsem zpozorněl. Ne, tohle nebyl flirt. O něco jí šlo.

Viděli jsme se poprvé od rozhovoru v čajovně a oba jsme předstírali, že jsme na něj zapomněli. Bylo to tím snazší, že jsme tentokrát nestáli proti sobě v jednací síni. Každý jsme byli na stanici *Jan Hendrik Oort* kvůli jinému jednání.

Rozhodl jsem se odpovědět lehkovážně: „Nepředstavitelné bohatství? Odměny, ze kterých jiným gdanům závistí vypadají šupiny? Nebo ještě lépe: Představ si člověka v čele Rady domů! Už jen pro tu legraci bych se tam chtěl dostat.“

Alison zacukaly svaly kolem očí, ale ne pobavením. Byla netrpělivá. Zlobila se, že si teď tropím žerty z ní. Ale večere pokračovala a mně se nakonec na podezření podařilo zapomenout.

O několik dní později, právě když jsem se chtěl uložit ke spánku po nekonečných dvanácti hodinách u jednacího stolu, mi portýr přinesl ručně psaný vzkaz.

Mám pro tebe dar, stálo v něm Alisoniným písmem. *Na usmířenou. Heradaf – pamatuji si to správně? Přijď do skladu na třetí palubě.*

Zaváhal jsem. Útroby mi znovu sevřela zlá předtucha, ale přesto jsem se rozhodl jít. Fchaš i Rlan odpočívali ve vodě a možná, *možná* nestihnou sledovat každý můj krok.

Sklad byl jen spoře osvětlený nouzovými světly. Alison čekala ve stínu jednoho z kontejnerů a mě se zmocnil otevřený strach. Kdyby měla alespoň trochu rozumu, navrhla by setkání u sklenky vína uprostřed davu lidí. Jako by byla pořád

začátečnice – nic nemohlo být podezřelejší než *tohle*. Chtěla mě přesvědčit, abych sabotoval jednání? Nebo mi skutečně chce nabídnout *dar* – třeba takový, že ona sabotuje to své ve prospěch gdanů? A pak po mně bude chtít něco na oplátku? Po osmi letech v pozici hlavního vyjednavče už ve mně paranoia zapustila kořeny hluboko.

Její skutečný návrh mi však vyrazil dech.

„... gdanové se o ničem nedozvědí. Nikdy nepoznají, že jsi utekl, bude to prostě nehoda. Ubohý Graham Mendez, co zemřel při havárii raketoplánu, když se chtěl jen proletět kolem měsíce,“ zakončila tiše.

Spokojeně se usmívala, zatímco já si připadal jako v noční můře. Jak na sebe může být pyšná?! Copak nevidí, k čemu nás oba právě odsoudila?

Jen roky přetvářky mi dovolily ovládnout výraz a s úsměvem přikývnout.

Jistěže se o tom gdanové dozvědí – divil bych se, kdyby o tom nevěděli už teď! Jak si můžeš myslet, že se to utají?! Nepochybně tě bedlivě pozorují od chvíle, co ses se mnou tehdy před lety vyspala. Na únik informací si dávají zatracený pozor. Fchaš snad ani nespí, jen aby nepřehlédl sebemenší náznak mé zrady – a teď mu místo škvíry rozrazím dveře dokořán! Tohle není dar, to je rozsudek smrti, pokud neprokážu, že zůstávám na jejich straně.

V jednací síni se můžeme spolehnout na to, že je čistá a žádána strana nemá výhodu v podobě sledovacích zařízení nebo vylepšených jedinců či AI schopných sice ne čist myšlenky, ale fakticky vyčíst stejně tolik ze slov, pohybů, mikrovýrazů, tepu, tělesné teploty, prokrvení tváří. Taková byla dávno zavedená pravidla, všemi pečlivě dodržovaná, protože jinak by se jednání postupně zvrhla v soutěž hypertechnických hraček a arény, kde by hráči byli čím dál méně lidé. Ale teď nejsme v jednací

síni. *Jan Hendrik Oort* je sice stanice postavená lidmi, ale na gdanském území, podle poválečných mírových dohod neutrální. To, co Alison plánovala, byla sabotáž, nepřátelský akt. Něco takového by přitom nezvládla sama, ale jací lidé mohli být ochotni riskovat takhle bez vidiny zisku?

Odpověď mě napadla okamžitě. Alison zatím postřehla můj výraz a úsměv na její tváři ztuhl.

„Našla sis *přátele* mé biologické matky, je to tak? Nebo si oni našli tebe?“

„Na tom nezáleží. Nemusíš se bát, dostaneme tě ven.“

Viděl jsem na ní, že vůbec nechápe, o co mi jde. To je na tom celém to nejhorší. Admirál Tamara Mendezová byla mimo jiné aktivní v tajných operacích. Lidé, se kterými tu Alison pracovala, museli být agenti nebo bývalí agenti Koloniálního svazu. Takoví nedávají *nic* zadarmo. Jak jim tuhle laskavost asi bude splácet? Myslela na to vůbec?

Nebo myslela jenom na mě a na moji *záchranu*?

Nedala mi na vybranou. I kdybych chtěl vyměnit jedno otroctví za druhé, i kdyby gdanové nějakým zázrakem na tenhle plán nepřišli, dřív či později by mě dostihli na lidských světech, nebo bych nikdy nemohl žít ani vzdáleně normální život, na který jsem po skončení kontraktu měl aspoň šanci. Stal bych se štvancem. A i kdybych na náš rozhovor *zapomněl* a prostě se vrátil do Rubínového domu, nikdy bych nedokázal zatajit před Matkou, že k tomuhle došlo. Stačilo by, aby se jen letmo dotkla mých myšlenek.

Na to Alison Walenderová vězela v mých vzpomínkách už příliš hluboko.

Vzpomínám si, jak jsem se naposled zarazil, jenom na okamžik. Chtěl jsem se na ni rozkřiknout. Od plic jí vysvětlit, do jakého maléru nás oba zatáhla, varovat ji, ať zmizí. Ale cosi